

NADĚJE

Časopis Nadace pro
transplantace kostní dřeně
a Českého národního
registru dárců dřeně

www.kostnidren.cz

Armáda dává naději

afghánským dětem
i hematoonkologickým pacientům

str. 3

DMS KOSTNIDREN na číslo **87777**
cena SMS je **30,- Kč** | nadace obdrží **27,- Kč**

Vysoké vyznamenání pro MUDr. Vladimíra Koza

Naděžda Lasotová, dcera primáře MUDr. Vladimíra Kozy, převzala vyznamenání in memoriam.

Foto: archiv MF Dnes

Při příležitosti letošního výročí vzniku Československa v roce 1918 předal prezident republiky 28. října jako už tradičně státní vyznamenání výjimečným osobnostem, které se zasloužily o rozvoj našeho státu. Jedním z nich byl in memoriam MUDr. Vladimír Koza. Vyznamenání za zásluhy o stát v oblasti vědy, výchovy a školství přebrala z rukou Václava Klause Naděžda Lasotová, starší dcera pana primáře, ve Vladislavském sále byla přítomna i její mladší sestra MUDr. Markéta Sobotová. Své dojmy popsaly pro Naděži společně:

„Přijmout z rukou prezidenta republiky vyznamenání, Medaili Za zásluhy in memoriam, byla pro nás obrovská čest. Je to nejvyšší možné uznání za práci, která tatínka tak naplňovala. Pocity při slavnostním ceremonálu byly velmi silné a zároveň hluboce vzpomínkové. Děkujeme všem z Hematologicko-onkologického oddělení FN Plzeň, z Nadace pro transplantace kostní dřeně, i z Českého národního registru dárců dřeně, na této poctě máme všichni lví podíl.“

Památku Vladimíra Kozy uctíme pokračováním jeho práce

Letošním rokem si připomínáme dvacáté výročí od založení Nadace pro transplantace kostní dřeně a současně s tím prakticky i začátek nebývalého rozmachu moderního trans-

plantačního programu v naší zemi. Právě naše nadace umožnila výrazně rozvinout myšlenku dárcovství kostní dřeně u nás, založila samostatný Český národní registr dárců dřeně a významně podpořila rozvoj Hematologicko-onkologického oddělení Fakultní nemocnice v Plzni. Pakliže zde hovořím o nadaci, registru a oddělení, mám na mysli především nepominutelnou a zásadní roli pana primáře MUDr. Vladimíra Kozy, který byl aktivním zakladatelem všech těchto tří subjektů.

V rámci nadace považuji za nesmírně důležité dále podporovat myšlenku dárcovství a transplantaci krvinek, rozvoj registru dárců a současně dalších oblastí vzájemných se k léčbě a péči o pacienty s leukémií, nádory krvinek a lymfatického imunitního systému. Získávání finančních prostředků na tyto programy bude hlavní náplní nadační činnosti. Současně musí dále zůstat zachován čistý morální kredit nadace a jí zřízeného registru dárců. Spoléhám na spolupráci členů správní a dozorčí rady nadace, kanceláře nadace, vedení registru a celé řady dobrovolných spolupracovníků a příznivců.

MUDr. Samuel Vokurka, Ph.D.,
předseda správní rady
Nadace pro transplantace kostní dřeně

Když vzpomínáme dvaceti let od založení Nadace pro transplantace kostní dřeně a Českého národního registru dárců dřeně, musíme zdůraznit pozoruhodné výsledky, kterých bylo dosaženo,

jako je např. členství v prestižní světové organizaci WMDA, které jsme získali jako čtvrtí na světě, nebo opakované umístění mezi pěti nejefektivněji pracujícími registry celého světa. Především jsme ale dosáhli počtu 40 000 registrovaných a kvalitně vyšetřených dárců kostní dřeně!

Výročí založení a uvedené úspěchy jsou jistě samy o sobě důvodem k oslavě. Nicméně rok 2012 je také rokem, kdy odešel pan primář Koza, zakladatel nadace i registru, vynikající manažer, vzácný vizionář, ale především Člověk s velkým Č, bez kterého jsme si fungování obou organizací ještě před pár měsíci nedokázali představit.

Život jde však dál a nám nezbyvá než v jím započatém díle pokračovat. Úkol to není vůbec snadný, neboť latka, kterou primář Koza nastavil, visí velmi vysoko. Naše cíle a skutky budou i nadále vycházet z hodnot, na jejichž vrcholu se nachází prospěch pacienta jako hlavní kritérium a smysl našeho konání. Abychom i v budoucnu prováděli efektivně nábor nových dárců a jejich kvalitní vyšetření, potřebujeme udržet a rozvíjet spolupráci s dárcovskými a transplantacími centry, která zatím skvěle funguje a bez níž by dosažené úspěchy registru nebyly možné.

Děkujeme všem spolupracovníkům, dárčům a příznivcům v celé České republice, zejména v tomto složitém období, za podporu a zachování přízně. Velice si toho vážíme.

Mgr. Daniel Pagáč, MBA,
ředitel ČNRDD

S MUDr. Vladimírem Kozou jsem spolupracoval od svého nástupu na Hematologicko-onkologické oddělení v roce 1990. I když výraz „spolupracoval“ není – alespoň v prvních letech mé práce – přesný.

Spíše jsem se snažil se od něj co nejvíce naučit. V tom jsem pokračoval i ve funkci jeho zástupce, kterou jsem vykonával od r. 2000. Doufám tedy, že jsem byl dobrý žák a že po odborné – medicínské – stránce nebude snadné, ale ne nemožné navázat na jeho práci. Prakticky nemožné však bude plně ho nahradit po lidské stránce. Vladimír Koza totiž nebyl jen výjimečný odborník, ale především výjimečný člověk po všech stránkách, výrazná morální autorita přesahující hranice našeho oddělení.

Nastoupit po něm do funkce primáře HOO je na jednu stranu jednoduché a záviděníhodné: přebíráme výborně vedené hematologicko-onkologické oddělení se špičkovým transplantčním programem. Oddělení s kolektivem lidí oddaných své práci. Na druhou stranu však jde o úkol velmi zavazující, neboť určitě nebude lehké toto vynikající odborné renomé dále rozvíjet v souladu s pokrokem medicíny. Při vědomí všeho zmíněného je mým cílem především udržet základní kontinuitu chodu oddělení jak z hlediska parametrů medicínských, tak z hlediska stejně důležitých parametrů morálních, mám tím na mysli vztah pacient-lékař. Za prioritu tudíž považuji udržení filozofie týmové spolupráce nejen uvnitř personálu HOO, ale i ve vztahu k příbuzným organizacím jako je Nadace a Registr. Jsem si jistý, že osobnosti, které MUDr. Koza v čele Nadace a Registru nahradili, jsou do značné míry zárukou toho, že by se to mělo podařit.

MUDr. Pavel Jindra, Ph.D.,
primář HOO FN Plzeň

ČÍSLO ÚČTU NADACE 4343043/0300

Armáda dává naději

Tak jako v minulých letech proběhly úspěšné náborové akce dárců kostní dřeně mezi policisty a hasiči, připojila se letos na podzim i Armáda České republiky s projektem Armáda dává naději.

Náčelník Generálního štábu AČR generálporučík Petr Pavel považuje myšlenku zapojení vojáků do projektu za věc užitečnou a chválí ji. „Je to zároveň i naplnění toho, co by armáda měla dělat - pomáhat a přispívat - a to i v této oblasti,“ uvedl při slavnostním zahájení projektu v pražské Ústřední vojenské nemocnici s tím, že v tuto chvíli dvojnásob lituje, že mu není pod pětatřicet. „Zprvu proto, že by to bylo fajn, a zadruhé proto, že bych ještě pořád spadl do limitu dárců a určitě bych rád šel příkladem.“ Projekt Armáda dává naději podpořila také olympijská vítězka v hodu oštěpem a členka ASC Dukla Bára Špotáková. „Velice dobře si uvědomuji, že hranice mezi tím, kdy je člověk naprosto zdravý a kdy se dny přelomí a může to být úplně naopak, je velice úzká,“ sdělila a dodala: „Jsem ráda, že armáda jde takto příkladem.“ První dárci z řad armády se do Českého národního registru přihlásili ve středočeské vojenské nemocnici vzápětí.

Náčelník Generálního štábu Armády České republiky generálporučík Petr Pavel

Součástí tohoto projektu je i putovní výstava Život s nadějí, připravená majorkou Janou Fedorkovou a rotným Tomášem Johanidesem z fotografií, které zachytily život dětí při jejich misích v Afghánistánu. „Naším cílem je pomoci rozšířit registr dárců, a to nejen o vojáky, ale dát to na vědomí co nejširší veřejnosti. Takže budeme výstavu instalovat u vojenských útvarů po celé republice.“ Vernisáž interní verze výstavy proběhla v Ústřední vojenské nemocnici a vzbudila značný zájem, externí verzi pak mohli zhlédnout návštěvníci Týdne armády ČR ve Slaném. Byla to úspěšná společná akce, neboť jen za první tři dny se přihlásily k dárcovství kostní dřeně 3 desítky mladých lidí. A nebyla zdaleka jediná, protože Týden armády proběhne v příštích měsících na řadě míst naší republiky.

Tři příběhy v jedné kytici naději na život

Příběh první

Od osmnácti let je dárcem krve a nedlouho poté se nechal rovněž zapsat do Českého národního registru dárců kostní dřeně. Jmenuje se Tomáš Johanides a žije v Ústí nad Orlicí. V roce 2001 spojil svůj život s Armádou České republiky a stal se profesionálním vojákem. O čtyři roky později vedly jeho kroky do Fakultní nemocnice v Plzni. Tam se na Hematologicko-onkologickém oddělení poprvé setkal s doktorkou

Majou Švojgrovou, sympatickou dámou, která stála před dvaceti lety spolu s primářem Vladimírem Kozou u zrodu Nadace pro transplantaci kostní dřeně i registru dárců. Dodnes na ni vzpomíná. Jako jeden z prvních daroval periferní krevetvorné buňky a zapsal se tím do života neznámé osobě. Nadace se pro změnu trvale zapsala do života jemu. „Rozhodl jsem se pro darování krevetvorných buněk separací ze žilní krve, což tehdy byla novinka. Těm, kteří třeba s dárcovstvím váhají kvůli obavám z bolesti při odběru, mohu z vlastní zkušenosti potvrdit, že to nijak nebolelo. První den jsem napojený na krevní separátor ležal na lůžku 4 hodiny, druhý den, protože ještě nebylo k dispozici dostatečné množství kmenových buněk, potřebných k transplantaci, jsem tam pobyl asi 3 hodiny. Následující den jsem mohl odjet domů. Cítil jsem se dobře,“ popisuje.

Příběh druhý

Že se Tomáš Johanides stal vojákem z povolání, nebylo nijak překvapivé. Ve vojenské posádce v jeho rodném městě pracovali řadu let jako civilní zaměstnanci oba rodiče.

Jeho devítiletá profesionální vojenská kariéra je tedy spojena se službou u chrudimského útvaru.

„K bojovému praporu mne přivedly stejně jako převážnou většinu mých kolegů shodné motivy - je to zajímavé a nevšední povolání, spojené s každodenním poznáváním něčeho nového, ověřuji si své schopnosti překonávat náročné situace, které tato práce přináší a mám možnost účastnit se zahraničních operací. A snad v tom byla také snaha přesvědčit otce, který bohužel již nežije, a který byl příslušníkem výsadkové jednotky v Prostějově, že dokáži jít v jeho stopách výsadkáře. V Chrudimi je 43. výsadkový mechanizovaný prapor, (patří mezi elitní v Armádě České republiky - pozn. redakce), momentálně jsem velitel výsadkového družstva,“ prozrazuje rotný Tomáš Johanides. Na svém kontě má tři úspěšné zahraniční mise. Nejdříve byl v Kosovu, pak odjel dvakrát do Afghánistánu. V české jednotce Provinčního rekonstrukčního týmu v Afghánistánu byl příslušníkem průzkumné rot. Ta zajišťovala bezpečnost a doprovody civilních expertů k realizovaným rozvojovým projektům. Provinční rekonstrukční tým pomáhá místní vládě a obyvatelstvu v oblastech bezpečnosti, zemědělství, vodního hospodářství, školství, zdravotnictví apod. Že to nebylo mnohdy jednoduché, ani bezpečné, o tom jistě netřeba přesvědčovat. „Afghánistán mne oslovil laskavostí i krutostí zároveň. Místním lidem patří můj obdiv. To, v jakých podmínkách žijí děti i dospělí, je pro mne jistým způsobem nepochopitelné. Po pracovní stránce to byla nenahraditelná profesní zkušenost, ze které dodnes čerpám,“ konstatuje stručně urostlý voják. „Když jsem vyjžděl mimo domovskou základnu Shank a dělal svou práci, čím dál víc jsem si uvědomoval, jak tamní situací trpí zejména děti. Viděl jsem jich mnoho a pochopil jsem, že ať jsou to děti české nebo afghánské, zaslouží si naši péči a ochranu,“ říká Tomáš. Chlapci a dívky, nová generace, která touží po vzdělání, rozvoji země a budoucnosti v lepších podmínkách, jsou nadějí pro dlouholetou válkou sužovanou zemi. Tomáš neměl klapky na očích, rozhlížel se kolem sebe, poznával prostředí provincie Lógar, naslouchal lidem. Země ho zaujala natolik, že momentky z jejího života zachycoval objektivem svého fotoaparátu. „Na svých cestách jsme viděli stovky dětí. Mnohdy ušmudlané, často i hladové - každé druhé tu trpí podvýživou -, ale současně jsou veselé a rozverně. Je v nich síla a energie. Rádi jsme s nimi trávili čas, bylo nám s nimi dobře. Umožnily nám poznat jejich svět,“ dodává. Zájem o fotografování jej přivedl ke spolupráci s majorkou Janou Fedorkovou z Velitelství společných sil v Olomouci. Ta byla v 8. jednotce Provinčního rekonstrukčního týmu v roce 2011 tiskovou a informační důstojnicí. Snímky rotného Johanidese se tak staly součástí jejího zpravodajství z nasazení vojáků v operaci. „Mé dětství a nyní i dospělost jsou propojeny s vojenským prostředím, tatínek byl vojákem z povolání,“ vypráví s úsměvem sympatická tmavovláška. Právě

Pokračování na str. 4

Rotný Tomáš Johanides při plnění úkolu - doprovod civilních expertů k realizovanému projektu v distriktu Khoshi.

Rád bych kvůli novým dárcům jel na Moravu i na Slovensko...

... říká Dan Malý, který žije díky dárci kostní dřeně

Foto: Ing. Hynek Sladký

Chudenice jsou malé městečko v půvabném podhůří Šumavy. Ať z něj vyjdete na kteroukoli světovou stranu, čeká vás hezká procházka. A ty si Dan Malý se svou psí holkou Bettynkou užívá. V únoru 2009 a následujících měsících však měl doslova namále.

„Nejdřív jsem si myslel, že mám chřipku. Když jsem se ani po týdnu necítil dobře, byl jsem malátný, bolela mě hlava, nechal mě pan doktor ještě týden doma. Stupňovaly se mi teploty, a antibiotika, která mi pak dali na pohotovosti, nezabírala,“ vzpomíná Dan. Jeho maminka Anna Durkáčová se při vzpomínce na tu dobu neubránila slzám. „Nejedl, krvácel, manžel ho proto odvezl na internu klatovské nemocnice, kde mu nabrali krev a moč a už si ho tam nechali.“ Rozloučili se s ním a za hodinu tam jeli zpátky, protože měl pro ně lékař po vyhodnocení laboratorních výsledků smutnou zprávu - Dan má akutní leukémii, jeho život je v ohrožení, musí okamžitě na plzeňské fakultní nemocnici na Hematoonkologické oddělení.

Dojetí neskrývá ani mamčin manžel, Milan Durkáč: „Byla to pro mne hrozná zpráva. Měl jsem totiž mladší sestru, která ve čtyřech letech právě na leukémii umřela.“ Nečekali na sanitku a Dana do Plzně odvezli sami, aby ho psychicky podpořili. „MUDr. Michal Karas s námi dlouho seděl a trpělivě vysvětloval, že jsme přijeli sice v hodině dvanácté, ale šance na uzdravení je pořád 50 na 50,“ vzpomíná maminka a zdůrazňuje, jak byl Dan statečný, nepodlehli jakékoli beznaději, upnul se na to, že naděje existuje. „Povzbudili mě pacienti na oddělení, kteří mi říkali, že musím bojovat, tu nemoc porazit,“ vysvětluje Dan. A jistě pacienta posilovala i podpora celé rodiny, do které patří i o dva roky mladší sestra.

Měl velké štěstí, protože se pro něj rychle v jednom ze zahraničních registrů dárců kostní dřeně našel vhodný dárc a už 28. května, tři měsíce poté, co byla jeho nemoc potvrzena, podstoupil transplantaci. Pár dní poté už bylo jasné, že se dárcovy krvetvorné buňky ujaly. Pro maminku to byla o to víc dobrá zpráva, že její syn musel bojovat s poněkud nepříznivým osudem od narození. „Při kleštovém porodu došlo k poranění hlavičky, museli ho křísit.“

Dan Malý je však skutečně velký bojovník. Jeho zdravotní stav mu pracovat nedovoluje, žije v malé garsonce v chudenickém panelovém domě, kde bydlí i jeho rodiče. O to víc se upjal na pomoc Nadaci pro transplantace kostní dřeně. Fascinuje jej vývoj v posledních dvou desetiletích, kdy se transplantace kostní dřeně díky primáři Vladimíru Kozovi v Plzni začaly provádět. „Má nástěnku plnou výstřižků článků, sleduje všechny novinky, které se v této oblasti objeví,“ prozrazuje maminka.

A nejen to. Roznáší časopis Naděje, přednáší o dárcovství kostní dřeně mezi mládeží církve Adventistů sedmého dne, ke které tihne jeho rodina. „Přednášel jsem v Klatovech, Plzni, domlouvám se se Sokolovem. Řekl jsem si, že budu naše sbory objíždět po celé republice, chtěl bych se dostat i na Moravu, možná i na Slovensko, získávat nové dárcy,“ zdůrazňuje Dan, protože sám na sobě zažil, že dárcovství kostní dřeně zachraňuje životy.

Pokračování ze str. 3

rodiče jí i v době již druhého afghánského působení opatrovali dnes devítiletého Adámka a osmiletou Klárku. Byli na maminku pyšní. „Mají mě spojenou s uniformou a ví, co se skrývá za slovem Afghánistán. Tahle práce ke mně patří, tak jako patřila ještě donedávna k mému otci,“ říká.

Rovněž majorka Fedorková plnila úkoly v rámci Provinčního rekonstrukčního týmu, i pro skupinu civilně - vojenské spolupráce CIMIC/PSYOPS. Navštívila některé školy (ty se s našimi nedají srovnávat ani náhodou), doprovázela novinářské týmy a působila s českými i americkými vojáky na předstuných základnách v provincii Lógar. A také ona měla možnost fotografovat. „Vnímala jsem každodenní afghánskou realitu. Jsem svým založením pragmatik a myslím si, že naše práce a vynaložené úsilí mají smysl, i v Afghánistánu,“ vysvětluje Jolana Fedorková.

Příběh třetí

Tomáš Johanides a Jolana Fedorková chtěli napsat svůj příběh o hrdinství vojenských profesionálů, kteří nasazují své životy v zahraničních operacích a také o hrdinství těch, kteří neváhají pomoci nemocným a darují kostní dřeň. A to se jim podařilo. Svůj příběh zaznamenali ve fotografiích a textech výstavy, která nese název „Život s nadějí“. Tou je pro Afghánistán nová generace. Nadějí pro nemocné jsou vojenští profesionálové, kteří se připojí k projektu „Armáda dává naději“. Výstava doprovází v různých místech republiky akce „Týden s armádou“. Vojáci ve vybraných městech představují techniku, výzbroj a výstroj, kterou disponují při plnění úkolů doma i v zahraničí. Zájemci se v rámci Týdnů s armádou mohou přihlásit do Českého národního registru dárců dřeně a poskytnout vzorek krve ke kontrolnímu odběru v mobilní jednotce ATOS z Ústřední vojenské nemocnice Praha, která je jim k dispozici.

„Zažil jsem Afghánistán na vlastní kůži a chtěl jsem pomoci. Mám velké štěstí. Jsem zdra-

Majorka

Jolana Fedorková na základně Shank v afghánské provincii Lógar.

vý a dostal jsem příležitost. Pomoc druhým nemusí člověk dlouze plánovat, prostě stačí jenom chtít a udělat to. Jsem otcem tříleté dceř a nechci ani pomyslet, že by mohla vážně onemocnět. V takové situaci bych však byl rád, kdybych věděl, že existuje někdo, kdo jí může zachránit život...“ říká na závěr našeho společného setkání rotný Tomáš Johanides.

Neváhali, přijeli a darovali...

... od června 2012 kostní dřev neznámému nemocnému. Děkujeme.

Tomáš Kurinec
28 let, Bludov u Šumperka, seřizovač strojů, dárce krve

Jiří Šafrhans
34 let, Kamenice (Praha východ), bankovní úředník, bývalý profesionální voják

Libor Ivan
38 let, Uničov, dělník, bývalý dárce krve

Michael Lorenc
20 let, Klášterec n. Orlicí, student, pravidelný dárce krve

Radka Říhová
34 let, Daskabát u Olomouce, administrativní pracovnice

Jiří Bartoš
42 let, Zábřeh na Moravě, konstruktér, pravidelný dárce krve

Dominik Schramm
35 let, Vědomice u Litoměřic, důstojník Policie ČR, dárce krve

František Kříž
38 let, Olomouc, technik přípravy veletrhů, dárce krve

Jakub Karlíček
33 let, Praha, projektant, pravidelný dárce krve

Marek Nechanický
27 let, Rokytnice n. Jizerou, tesař, člen týmu lyžařské reprezentace ČR

Petr Koza
38 let, Nové Město n. Metují, výroba průmyslových podlah, dárce krve

Přemysl Kalousek
28 let, Liberec, řidič, dárce krve – **daruje kostní dřev již podruhé!**

Lucie Jiráňková

36 let, Dolany u Olomouce, dělnice, pravidelná dárkyně krve

Jan Tomáš

26 let, Ústí n. Orlicí, výsadkář, úředník vojenské zahraniční mise

Dárcovská centra v České republice

Brno – Transfuzní oddělení a krevní banka FN

Jihlavská 20, 639 00 Brno
tel.: +420 532 233 920
Provozní doba: Po–Pá: 7.00–9.00 hodin – po domluvě

České Budějovice – Transfuzní oddělení

B. Němcové 54, 370 01 České Budějovice
tel.: +420 387 873 345
Provozní doba: Po–Pá: 7.00–9.00 hodin – po domluvě

Hradec Králové – Transfuzní oddělení FN

Sokolská tř. 581, 500 05 Hradec Králové
tel.: +420 495 833 562
Provozní doba: Po–Pá: 8.00–11.00 hodin

Liberec – KNL a.s. – Transfuzní oddělení

Baaraova 15, 460 63 Liberec
tel.: +420 485 312 289
Provozní doba: Út a Čt: 13.00–15.00 hodin

Most – Transfuzní oddělení

J. E. Purkyně 270, 434 64 Most
tel.: +420 476 172 595
Provozní doba: Po–Pá: 8.00–12.00 hodin

Olomouc – Imunologický ústav FN a LF UP

I. P. Pavlova 6, 775 20 Olomouc, tel.: +420 585 415 116
Provozní doba: Po–Pá: 7.00–14.00 hodin

Ostrava – Transfuzní oddělení

17. listopadu 1790, 708 52 Ostrava
tel.: +420 597 374 441
Provozní doba: Po–Pá: 7.00–14.00 hodin

Plzeň – Hematologicko-onkologické odd. FN

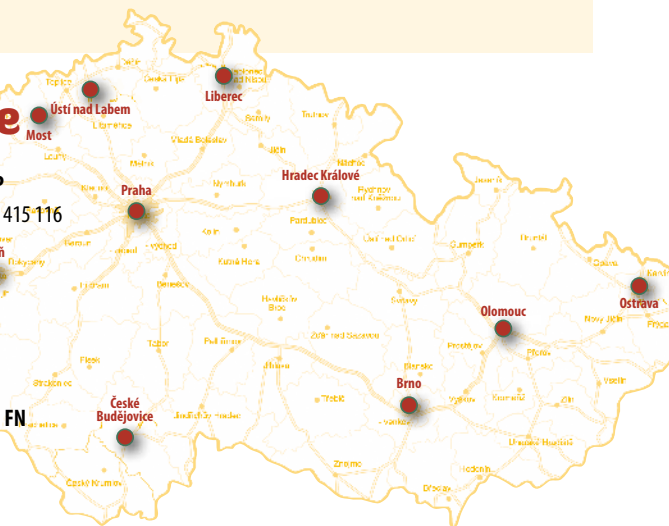
alej Svobody 80, 304 60 Plzeň
tel.: +420 377 103 825
Provozní doba: Po–Pá: 9.00–13.00 hodin

Praha – Odd. hematologie, biochemie a krevní transfuze ÚVN Střešovice

U Vojenské nemocnice 1200, 169 02 Praha,
tel.: +420 973 203 217
Po–Pá: 7.00–10.30 hodin, krom 1. středy v měsíci

Ústí nad Labem – Transfuzní odd. MN

Sociální péče 3316/12A, 401 13 Ústí nad Labem
tel.: +420 477 113 453
Provozní doba: Po–Pá: 7.00–14.00 hodin, po domluvě

Stačí zkumavka krve!

Vstupem do Českého národního registru dárců dřev může pomoci každý – vy, vaše rodina, kamarádi i kolegové z práce.
Ideální věk 18–35 let.

www.kostnidren.cz

„Rosnička“ na svou pokrevní kamarádku stále vzpomíná

Narodila se v Plzni a vystudovala Gymnázium Lud'ka Pika, kde ji oblíbená „sluníčková“ profesorka Marie Helmová přivedla k podpoře dárcovství kostní dřeně. Další cesty Ing. Jiřiny Sochacké vedly na Moravu, kde v Brně vystudovala Univerzitu obrany, stala se vojáčkem z povolání, dvakrát po sobě věnovala své životadárné buňky pacientce, které zachránily život. Vdala se rovněž za profesionálního vojáka naší armády, a jak už to tak u dáreků kostní dřeně z Českého národního registru po odběru bývá, stala se maminkou. Žije v malém městečku Náměšť nad Oslavou na úpatí Vysočiny a prožívá krásné dny s patnáctiměsíční Šárkou.

Kdy jste vstoupila do řad dárců kostní dřeně?

Věděla jsem, že se zaregistruji, už v době svého studia na gymnáziu. Tehdy jsme díky iniciativě paní profesorky Helmové, která nás pro spolupráci s Nadací pro transplantace kostní dřeně nadchla, několikrát myli okna aut na čerpacích stanicích a získané peníze putovaly do kasiček nadace. Do Českého národního registru jsem pak vstoupila hned po svých osmnáctých narozeninách v červnu 2002, kdy jsem chtěla také po vzoru své maminky poprvé darovat krev (nevzali mne však kvůli nižší hladině železa, a to jsem obřečela). Pak mi řekli, že k registraci mezi dárce kostní dřeně nedostatek železa nevádí. Já i maminka jsme do registru dárců ihned vstoupily.

Stala jste se dárkyní pro jednu pacientku dokonce dvakrát. Neváhala jste, když Vás oslovili?

Když jsem byla oslovena poprvé, tak jsem neváhala vůbec a měla jsem obrovskou radost. Napodruhé jsem si také byla jistá, že do toho půjdu, ale věděla jsem, že budu muset na separátor (čemuž jsem se poprvé

úmyslně vyhnula), takže jsem do telefonu asi nepůsobila dost sebejistě a dali mi nějaký čas na rozmyšlenou. Ale šlo o mne, o můj hloupý strach z nějakého přístroje, a ten jsem samozřejmě překonala. Nemohla jsem to přece té ženě udělat – ona už věděla, že existuje nějaký vhodný dárce (a to štěstí nemají zdaleka všichni) a teď že bych ji nechala na holičkách?

Jak jste se cítila po odběru?

Po obou odběrech jsem byla trochu unavená, ale cítila jsem se dobře. Zvláště po psychické stránce. Máte dobrý pocit, že jste udělala dobrý skutek. Zároveň se vám hlavou honí spousta dalších myšlenek. Nikdy nezapomenu na hodiny strávené s několika pacientkami na Hematoonkologickém oddělení plzeňské fakultní nemocnice, kdy jsem si uvědomila, jak malicherné jsou některé starosti nás zdravých.

Vzpomenete si někdy na pacientku, kterou jste zachránila život?

Na svou pokrevní kamarádku jsem si vzpomněla už mockrát. Nejen díky dopisům, které jsme si prostřednictvím registru vyměnily, ale

také v různých situacích – těžko se to popisuje – při porodu, když jsem se dozvěděla, že malá musí na svět císařským řezem, při každém dalším pokroku naší Šárinky, myšlenky na ni vyvolají i záběry v nějakém filmu, dokumentu ze života nemocných. Píše slovensky, vím, že má dva téměř dospělé syny...

Vystudovala jste Univerzitu obrany, proč jste si zvolila tuto životní dráhu?

Školu jsem si vybrala pouze podle oboru (meteorologie a klimatologie) a až následně jsem zjišťovala, co to vůbec je a znamená vojenská škola. Původně jsem chtěla studovat astronomii, kterou jsem měla ráda od základní školy, ale můj zájem časem přešel k meteorologii nebo geografii. Nakonec se mi podařilo vystudovat obojí a jsem za to moc ráda.

Takže jste vlastně „rosnička“. Můžete blíže specifikovat svou práci?

Pokud pomínu všechny povinnosti vyplývající z toho, že jsem voják z povolání, má práce zahrnuje analýzu různých meteorologických podkladů a díky tomu vytváření předpovědí a výstrah, a předávání těchto informací dále různým uživatelům.

Nejste první, která se po odběru vdala a stala se maminkou. Kde teď žijete?

V současné době žijeme v Náměšti nad Oslavou, kam jsme se přestěhovali blíž k manžellově práci, který je také voják.

Jak si užíváte mateřskou dovolenou?

V současnosti si ji už opravdu užívám – v červnu jsem totiž dokončila magisterský stupeň na Univerzitě Pardubice. S miminkem to bylo trochu náročnější a bez podpory rodiny by to nešlo. V březnu se vracím do práce, takže už pomalu přemýšlím, jak to pak budeme všechno zvládat, ale teď ještě lenoším. Každý den si se Šárkou hrajeme, cvičíme, chodíme na procházku, občas zpíváme s klávesami, zajdeme na nákup, poklidíme, vaříme atd. Odpoledne nebo spíš večer pak přijde domů manžel a užíváme si společných chvil. A víkendy trávíme často někde na cestách, protože máme příbuzné po celé republice.

Máte čas na nějaké své koníčky?

Mám pocit, že nemám, ale ve skutečnosti je celoživotní problém ve mně. Chci stihnout spoustu věcí, takže nakonec je jasné, že všechno nestihnou, a pak to z mého pohledu vypadá, že nestíhám nic. Ale v současnosti už opět předcvičuji aspoň jednou týdně Zumbu (což jsem i s předcvičováním aerobiku přerušila během těhotenství) a chodím s kamarádkami dvakrát až třikrát týdně běhat nebo, jak my říkáme, rychlochodit a také opět po pauze chodím na powerjógu. Tohle všechno se děje po večerech, kdy může být s dcerou můj úžasný manžel. Víím dobře, že takové hlídání tolikrát v týdnu není samozřejmostí. A během dne, když si Šárka chvíli hraje sama, mívám zapnutý počítač, vytvářím fotoalba a fotoknihy. Obojí mě strašně chytlo už před lety. Také pracuji na rozšiřování rodinného rodokmenu nebo brečím nad tím, že zapomínám angličtinu a nemám čas chodit aspoň dvakrát týdně na kurz.

Pokud byste byla znovu oslovena k odběru kostní dřeně, souhlasila byste?

Ano, pokud by to pravidla dovozovala...

Přátelé nezapomenou

Poté, co se s naším světem rozloučil MUDr. Vladimír Koza, obdržela Nadace pro transplantace kostní dřeně množství kondolencí, které vyjadřují smutek nad ztrátou vynikajícího odborníka a člověka. Jeden dopis za všechny:

Dovolte mi, abych Vás pozdravila jménem velké skupiny lidí, kteří měli velmi rádi Vládu Koza, stále na něho vzpomínají a nikdy na něho nezapomenou. Jak jinak mu vyjádřit poctu, než podporovat Vaši nadaci, což bychom chtěli činit i nadále, jak jen to bude možné.

Nastala první příležitost, a to v Praze v Hospodě u Pivnice, kde se křtila kniha Miloslava Lubase „Janovice nikdy více, lepší kouli do palice! Taková byla vojna za Husáka“, kterou vydalo nakladatelství Mladá fronta a kterou ilustroval Petr Urban. Během křtu byla uspořádána dražba obrázků

Úsměv Vladimíra Kozy ve vzpomínkách přátel zůstává

z knihy, získána byla částka 7 000 Kč, kterou s potěšením zasíláme na Váš účet. Všichni jsme na Vládu vzpomínali, o to víc, že mnoho křtů s námi absolvovalo...

Inka Urbanová za všechny, kdo přispěli - novináři a redaktoři Míla Lubas, Honza Pokorný, Jaroslav Kábele, Petr Šabata, Honza Dražan, Tomáš Dimtr, Jan Klapka a humoristi Václav Upír Krejčí a Petr Urban.

Sportem ku zdraví na druhou

Český svaz házené se rozhodl podpořit Nadaci pro transplantace kostní dřeně finančně a informační kampaní. Každá branka našich reprezentantů bude znamenat pro Nadaci finanční dar, stejně tak branky extraligových týmů ve vytipovaných kolech Extraligy. Kluby se na poskytnutí finančního daru dohodly jednomyslně na schůzce před zahájením extraligové sezóny. Rovněž během utkání budou jejich návštěvníci informováni o možnostech zaslání dárcovských smek a osobních příspěvků. „Právě propagace je nejdůležitějším aspektem naší spolupráce s Českým svazem házené. Vážíme si toho, že Svaz a jednotlivé kluby jsou ochotny s námi spolupracovat. I díky naší nadaci se program léčby leukémií mohl rozvinout a dnes v Česku konkurujeme světovým standardům,“ těší se na spolupráci předseda správní rady nadace Samuel Vokurka.

Iniciátorem celého projektu byl dlouholetý házenkářský nadšenec a fotograf extraligových zápasů házené v Plzni Ing. Hynek Sladký,

Přezident ČSH Ing. Jaroslav Chvalný a MUDr. Samuel Vokurka, Ph.D., předseda správní rady nadace uzavřeli dohodu o spolupráci Foto: Ing. Hynek Sladký

který v listopadu 2011 podstoupil jako první na nové JIP HOO transplantaci kostní dřeně. K premiéře došlo v poslední říjnový den, kdy čeští reprezentanti úspěšně vykročili do kvalifikačních bojů o postup na ME 2014 se skóre ČR - Izrael 27:22.

Sluníčka opět prozářila Plzeň

Už po deváté ulice Plzně v říjnu rozsvítila Sluníčková sbírka. Za každý peníz, který studentům Gymnázia Ludka Pika vhodili lidé do pečlivě uzavřené kasičky, obdrželi malé sluníčko, které jim dobrý skutek připomene. Milou upomínku vyrábějí tradičně studenti

U Pramenů byla tvůrčí pohoda

Setkání s nimi je jako projít nějakou životadárnou očistnou kúrou. Zapomenete na to, že za okny je svět plný malých a velkých problémů, intrik, závistí a záští. Najednou jste obklopeni dobrem. Pravidelně se sjíždějí do Plzně, aby zjistili, jak Nadace pro transplantace kostní dřeně žije, co aktuálně potřebuje, vyměnili si zkušenosti a ještě více se sblížili. Jsou to totiž dlouholetí nadační spolupracovníci. V poslední říjnový pátek a sobotu se jich sešlo v nadačním multifunkčním centru na čtyřicet. A byli mezi nimi nejen dlouholetí, zkušení „harcovníci“, ale i noví, mladí spolupracovníci, což je hodně dobře. Někoho přivedla do tohoto kolektivu vděčnost za překonání nemoci své nebo někoho z blízkých přátel, jiného jen touha pomáhat – ať už získáváním nových dárců kostní dřeně, nebo financí na nadační projekty. Starají se o nadační sbírkové kasičky, roznášejí časopisy Naděje, uspořádají ve prospěch nadace třeba jarmark nebo zabijačkové hody. Zavzpomínali na primáře Vladimíra Koza, který stál u zrodu toho všeho. Připomněli si skromné začátky, první transplantaci kostní dřeně v roce 1993, všechny postupné úspěchy, významné akreditace, plány. Potvrdili si, že pomáhají organizaci, která velmi dobře a uvážlivě pracuje s finančními prostředky, které pro ni pomáhají získávat. Odjžděli spokojeni a plni dalších nápadů. Pan primář Vladimír Koza se na to určitě shora díval, oči mu za brýlemi vesele svítily, jistě utrousil nějakou vtipnou poznámku a šibalsky mrkl. Může být spokojený, zasadil strom života, který dobře roste.

gymnázia z mouky, vody a tapetového lepidla, tedy s minimálními náklady. V uplynulých letech se tak dohromady vybralo přes dva miliony sto tisíc korun, které byly Nadací pro transplantace kostní dřeně beze zbytku účelně využity. Letošní sbírka se vyšplhala na 101 476 Kč.

Od srdce k srdci

Do kanceláře nadace dorazila velmi milá zásilka. Uživatelé Domova pro seniory v Pelhřimově vyrobili ve své výtvarné dílně krásná keramická sluníčka. „Velmi si vážíme Vaší činnosti, kterou pomáháte zachraňovat lidské životy... Přejeme Vám, aby naše sluníčka udělala alespoň malou radost Vaším dárcům,“ napsal v doprovodném dopise ředitel domova Mgr. Josef Scháněl.

Z několika desítek kapiček byla pořádná KAPKA

O druhém červnovém víkendu se opět na více než šedesáti čerpacích stanicích v řadě měst a obcí naší republiky objevili mladí lidé v tričkách s logem Nadace pro transplantace kostní dřeně. Umyli řidičům okna, přidali úsměv a informace o podpoře nemocných s vážnými chorobami krvetvorby. Do zapечатých kasiček pak přijímali případný finanční dar. „Letos již po čtrnácté se členové a členky Junáka - svazu skautů a skautek České republiky zúčastnili humanitární akce KAPKA. Vybíráme účastníky starší 15 let. Jednak, aby se uměli bezpečně pohybovat mezi auty a jednak aby dokázali o tom, jak budou peníze, které řidiči do kasičky vhodí, využity pro program rozvoje transplantací kostní dřeně, přesvědčivě hovořit,“ říká koordinátor akce Martin Hájek. „Letos jsme vybrali 294 729 Kč! Vážíme si toho o to víc, že víme, jak lidé dnes zvažují, za co utratí své peníze,“ chválí výsledek celostátní koordinátorka Martina Nováková.

Velice si vážíme vaší pomoci.
Děkujeme všem, kteří přispěli finančním darem nebo svou aktivitou podle svých možností.
Pro Nadaci pro transplantace kostní dřeně není žádný dar malý.
Všechny informace o hospodaření naší nadace najdete na
www.kostnidren.cz

Skokový pohár

Letošní finále Skokového poháru České pojišťovny, které proběhlo v Hořovicích, bylo o posledním zářijovém víkendu nejen ve znamení vrcholového jezdeckého sportu, ale také rovněž datem, ve kterém byla zahájena spolupráce tohoto extraligového seriálu

Řady dárců kostní dřeně posílil i olympijský vítěz v moderním pětiboji David Svoboda

s Českým národním registrem dárců dřeně a Nadací pro transplantace kostní dřeně.

„Vstupujeme do tohoto projektu s důvěrou a nadějí, že mezi sportovci - jezdci, návštěvníky a partnery se najdou noví podporovatelé nadace i konkrétní dobrovolníci pro registr“, přiblížila záměr ředitelka agentury Via Solaris, jež je reklamním a marketingovým partnerem poháru, Pavla Kudláčková. „Nejen při finále letošního jedenáctého ročníku v Hořovicích, ale i při dalších vybraných kolech Skokového poháru v příštím roce budou připravena odběrová místa, kde se jezdci i návštěvníci budou moci zaregistrovat. Na všech našich závodech po celé republice pak budeme projekt výrazně prezentovat“, dodala.

Vrcholnému závodu předcházela exhibiční duel Jiřího Skřivana a olympijského vítěze v moderním pětiboji Davida Svobody. Ten se ještě před tím společně s dalšími dvěma desítkami dobrovolníků zapsal do Českého národního registru dárců dřeně.

Čtyři dohody přinášejí užitek

Herec Jaroslav Dušek je známý tím, že část výtežku z řady svých vystoupení pravidelně věnuje ve prospěch humanitárních akcí. Představení Čtyři dohody už v loňském roce nebylo výjimkou. „Měla jsem velkou radost, že konečně mohu Nadaci pro transplantace kostní dřeně přispět větší částkou. Darovali jsme Vám Kč 30 000 Kč“, napsala před pár týdny předsedovi správní rady nadace Samuelu Vokurkovi ředitelka Karlovarského městského divadla, pacientka Hematologicko-onkologického oddělení FN Plzeň Dana Neumannová s tím, že obdobně tomu bude i letos. Díky dvěma vyprodaným říjnovým představením tentokrát Páté dohody v karlovarském divadle přišlo na konto nadace 60 000 korun a před tím ještě 30 000 korun z Duškova představení podle knihy Miguela Ruize o osobní svobodě prostřednictvím moudrosti starých Tolteků konaném v létě ve Zdíkově.

Zrodila se nová tradice?

Další z pravidelných výstav v prostorách plzeňského nadačního centra U Pramenů představila v září a říjnu obrazy výtvarnice Jany Vokurkové. Svá díla vystavuje ve vlastní

JV Galerii ve Volarech. Prezентuje je na soukromých i společných výstavách a v roce 2001 získala česko – bavorskou „Cenu naděje a porozumění“ za dlouholetý přínos v budování dobrých vztahů mezi oběma zeměmi. Obrazy Jany Vokurkové můžeme najít ve sbírkách Prachatického muzea, v Galerii zámku Wolfstein ve Freyungu i v řadě soukromých sbírek v Čechách i zahraničí.

Obrazy ovlivněné Šumavou, kde žije, vynikají živými barvami a každý z nich představuje určitou atmosféru přírody – někde tichou, jinde zadumanou, ale vždy plnou prožitků. Jeden ze svých obrazů věnovala na vernisáži výstavy

Foto: Ing. Vladimír Křivka

Nadaci pro transplantace kostní dřeně s tím, že by měl být dán spolu s dalšími do aukce, jejíž výtežek by nadaci posílil. Doufá, že se k ní připojí i další autoři výstav U Pramenů a vznikne tak pěkná tradice.

Pro pacienty stále víc

S velkým zájmem účastníků se setkal koncem září v plzeňském nadačním centru U Pramenů výukový a pracovní seminář sester a lékařů transplantačních center východní Evropy spolupracujících v rámci uskupení „East Forum“ sesterské sekce Evropské společnosti pro transplantace kostní dřeně (EBMT). Kromě vzdělávacího zaměření semináře byla podstatná část programu věnována diskuzím o možnostech dalšího zlepšování ošetrovatelské péče o transplantované pacienty. V rámci „East Forum“ bylo doposud realizováno již několik projektů a ošetrovatelských intervencí, které např. přispěly k omezení výskytu velmi závažného a bolestivého zánětlivého postižení sliznic dutiny ústní po transplantacích, nebo zlepšení péče o centrální žilní kanyly. „Naděje do budoucna je užší zapojení lékařů do spolupráce zaměřené na další zlepšení podpůrné péče a ošetrovatelství nejen v Čechách, ale i v zahraničí. Z tohoto důvodu podpořila tato setkání také Nadace pro transplantace kostní dřeně“, zdůrazňuje předseda její správní rady MUDr. Samuel Vokurka, Ph.D.

Někdy život visí na vlásku, někdy na pár korunách.

Každý den onemocní v ČR někdo akutní leukémií

DMS KOSTNIDREN

na číslo **87777**

cena SMS je **30 Kč**, nadace obdrží **27 Kč**

Ve prospěch nadace

- Plzeňská pobočka jedné z největších realitních společností na našem trhu Next reality se rozhodla rovněž podporovat program transplantací kostní dřeně. Z každého zprostředkovaného obchodu věnuje 1000 Kč na konto Nadace pro transplantace kostní dřeně.
- Do majetku nadace rovněž přibýlo 111 170 Kč, které nadaci odkázala Otílie Jurošková z Českých Budějovic.

Zveme vás na akce, jejichž výtežek posílí nadaci

25. 11. 2012, 17 hod.

Výstavní síň Masné krámy

Zpč. Galerie v Plzni

Koncert pro nadaci

Operní pěvkyně Jana Korbelová – Švecová a hosté

13. 12. 2012, 17 hod.,

společenský dům Kasino

Mariánské Lázně

Benefiční koncert pro

Nadaci pro transplantace kostní dřeně

13 – 14. 12. 2012, 9 – 18 hod.

Strakonice

VÁNOČNÍ JARMARK

23. 12. 2012, 17 hod.

Dvůr Gigant – Záluží u Stoda

Benefiční koncert pro Nadaci pro

transplantace kostní dřeně

„V tom vánočním čase“

Vystoupí Jaroslav Samson Lenk, Přelet MS a smíšený sbor ze Záluží

Nadace pro transplantace kostní dřeně

Na Roudné 123/212, 301 00 Plzeň • Tel.: +420 377 521 753

Český národní registr dárců dřeně

Na Roudné 123/212, 301 00 Plzeň • Tel.: +420 377 533 300

e-mail: nadace@kostnidren.cz, registr@kostnidren.cz

www.kostnidren.cz

Konto ČSOB 4343043/0300, eKonto: 4343043/5500

Tisk + DTP: Euroverlag Plzeň, **www.euroverlag.cz**

Grafické zpracování: Iva Havlíčková

Redakce: Jana Kořínková, Monika Nováková,

Tomáš Svoboda, Jana Navrátilová a spolupracovníci

Neprodejné. Ev. číslo MK ČR E 19927.